

แนวทางการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา มณฑลกว่างสี*

GUIDELINES FOR MODERN ORGANIZATION MANAGEMENT OF VOCATIONAL COLLEGES, GUANGXI

เกา ฉวนหยั่ว, พัชรา เดชโฮม, นิรันดร์ สุธิ์นิรันดร์, สรายุทธ์ เศรษฐขจร, จิตติวิสุทธิ์ วิมุตติปัญญา*

Gao Chuanyou, Pachara Dejhome, Niran Suteeniran, Sarayut Setkajorn, Jittawisut Wimuttipanya*

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

Graduate School, Bansomdejchaopraya Rajabhat University, Bangkok, Thailand

*Corresponding Author E-mail: Jittawisut21@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษากระบวนการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาของมณฑลกว่างสี 2) กำหนดแนวทางการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาของมณฑลกว่างสี การศึกษาวิจัยนี้ใช้วิธีวิจัยแบบผสมผสาน โดยทำการศึกษาจากผู้บริหารระดับกลาง จำนวน 248 คนจาก 10 วิทยาลัยอาชีวศึกษาของมณฑลกว่างสี โดยใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่มและการสุ่มอย่างง่ายในการเลือกตัวอย่างจากวิทยาลัยอาชีวศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง เท่ากับ 1.00 และค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ระดับ .87 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ระดับการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาของมณฑลกว่างสีอยู่ในระดับปานกลาง ($\mu = 3.04$, $\sigma = 1.16$) ใน 6 ด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดไปหาค่าเฉลี่ยต่ำสุด มีดังนี้ ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การเป็นพันธมิตรระหว่างวิทยาลัยและอุตสาหกรรม ตามด้วยบริการทางสังคม การจัดสรรทรัพยากรการศึกษา ความสามารถดิจิทัลของอาจารย์ การพัฒนานักศึกษา และระบบหลักสูตรซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ผู้วิจัยขอเสนอแนวทางในการพัฒนา 1) การปรับปรุงการจัดสรรทรัพยากรการศึกษา 2) การพัฒนาระบบหลักสูตรที่มีวิทยาศาสตร์ 3) การเสริมสร้างความสามารถดิจิทัลของอาจารย์ 4) การพัฒนาความร่วมมือระหว่างวิทยาลัยและอุตสาหกรรม 5) การปรับปรุงการพัฒนานักศึกษา และ 6) การปรับปรุงบริการทางสังคม ซึ่งมีทั้งหมด 6 แนวทาง รวม 34 มาตรการ ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางอยู่ในระดับสูง ซึ่งสะท้อนการบริหารจัดการทรัพยากรการศึกษาผ่านการมีส่วนร่วมและยกระดับคุณภาพองค์กรที่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกสู่ความยั่งยืน

คำสำคัญ: การบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่, วิทยาลัยอาชีวศึกษา, แนวทางการบริหารจัดการองค์กร, กว่างสี

Abstract

This study aimed to 1) Examine the level of modern organizational management in vocational colleges in Guangxi Province and 2) Identify guidelines for modern organizational management in vocational colleges in Guangxi Province. The research employed a mixed-methods approach, surveying 248 middle-level managers from 10 vocational colleges in Guangxi Province. Stratified random sampling and simple random sampling were used to select the sample. The research instrument was a questionnaire with a content validity index of 1.00 and a reliability coefficient of .87. Data was analyzed using percentages, means, and standard deviations. The results showed that the level of modern organizational management in vocational colleges in Guangxi Province was moderate ($\mu = 3.04$, $\sigma = 1.16$) across six areas. The areas with the highest to lowest means were: college-industry partnership (highest mean), followed by social services, educational resource allocation, teachers' digital capabilities, student development (lowest mean), and curriculum system (lowest mean). The researchers propose six development approaches comprising 34 measures: 1) Improving the allocation of educational resources 2) Developing a science-based curriculum system 3) Enhancing the digital capabilities of faculty 4) Developing collaboration between colleges and industry 5) Improving student development, and 6) Improving social services. The assessment of the appropriateness and feasibility of these approaches showed a high level of effectiveness, reflecting the management of educational resources through participation and the enhancement of organizational quality to keep pace with the changing global society towards sustainability.

Keywords: Modern Organizational Management, Vocational Colleges, Organizational Management Guidelines, Guangxi

บทนำ

การบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่เป็นการปรับตัวให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคดิจิทัล องค์กรต้องให้ความสำคัญกับนวัตกรรมและการใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำงาน การสื่อสารภายใน ต้องโปร่งใส รวดเร็ว และเปิดโอกาสให้พนักงานมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ผู้นำองค์กรควรมีวิสัยทัศน์ เปิดรับความคิดเห็น และสามารถปรับกลยุทธ์ได้อย่างยืดหยุ่น นอกจากนี้ การพัฒนาทักษะของบุคลากรอย่างต่อเนื่อง เป็นหัวใจสำคัญที่ช่วยให้องค์กรแข่งขันได้ในระยะยาว องค์กรสมัยใหม่ยังต้องให้ความสำคัญกับความยั่งยืนและความรับผิดชอบต่อสังคมควบคู่ไปกับการสร้างวัฒนธรรมองค์กรที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และการทำงานร่วมกัน แนวทางเหล่านี้จะทำให้องค์กรเติบโตอย่างมั่นคงในยุคที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งการศึกษาด้านการอาชีวศึกษา ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของระบบการศึกษาทั่วโลก ได้รับความสนใจจากชุมชนระหว่างประเทศในด้านการพัฒนา และวิวัฒนาการ การศึกษาด้านอาชีวศึกษามีการเริ่มต้นขึ้นในช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรมและได้พัฒนาขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไปตามการพัฒนาเทคโนโลยีที่รวดเร็ว หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศที่พัฒนาในตะวันตกได้ให้ความสำคัญ

กับการศึกษาด้านอาชีวศึกษาเพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการด้านการศึกษาและการพัฒนาเศรษฐกิจ และ
เร่งรัดการพัฒนาการศึกษาด้านอาชีวศึกษาอย่างต่อเนื่อง ทั่วโลกมีวิทยาลัยอาชีวศึกษาที่สอดคล้องกับลักษณะเฉพาะ
ของตนเอง เช่น วิทยาลัยชุมชนในสหรัฐอเมริกาและแคนาดา วิทยาลัยเทคนิคหลายสาขาและสถาบันวิจัยการศึกษา
ด้านเทคนิคในสหราชอาณาจักร วิทยาลัยเทคนิคระยะสั้นในฝรั่งเศส และโรงเรียนอาชีวศึกษาระดับสูงในรัสเซีย องค์การ
เหล่านี้มีเป้าหมายในการฝึกอบรมบุคลากรที่มีทักษะสูงในด้านเทคโนโลยี การศึกษาด้านอาชีวศึกษามี 2 รูปแบบหลัก
ในประเทศตะวันตกที่พัฒนาแล้ว รูปแบบแรก คือ ระบบการศึกษาด้านอาชีวศึกษาและเทคนิคระดับสูง ซึ่งเป็นการศึกษา
เต็มเวลา รูปแบบที่สอง คือ วิธีการฝึกอบรมระยะสั้น ซึ่งมักจะเป็นการศึกษาอาชีวศึกษาและเทคนิคที่ไม่เป็นทางการ
(Yuqiang, L., 2025) ระบบการศึกษาด้านอาชีวศึกษาในเยอรมนีผสมผสานการศึกษาจากโรงเรียนและการฝึกอบรม
ในสถานประกอบการ ซึ่งช่วยให้นักเรียนได้รับการฝึกทักษะที่สามารถนำไปใช้ได้ทันที และส่งเสริมการใช้นวัตกรรม
ทางเทคโนโลยีและการถ่ายโอนความรู้เพื่อพัฒนาและยกระดับคุณภาพองค์กรสู่ความเป็นเลิศ และถือเป็นรูปแบบ
ที่ประสบความสำเร็จในด้านการศึกษาด้านอาชีวศึกษา ในรูปแบบการศึกษาด้านอาชีวศึกษาที่ประสบความสำเร็จ
การร่วมมือระหว่างรัฐบาล ธุรกิจ และสถาบันการศึกษามีความสำคัญ ตัวอย่างเช่น โครงการ Skills Future ของสิงคโปร์
ส่งเสริมให้บุคคลพัฒนาทักษะอย่างต่อเนื่องเพื่อตอบสนองความต้องการของการพัฒนาเศรษฐกิจโดยการให้โอกาส
และทรัพยากรในการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Xianghui, J., 2024) การพัฒนาอาชีวศึกษาในหลายประเทศทั่วโลกได้แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มการกระจายตัวและนวัตกรรม ผ่านการปรับปรุงและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง และส่งเสริมการฝึกอบรม
ทักษะที่สามารถนำไปใช้ได้เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและความก้าวหน้าของสังคมได้อย่างยั่งยืน

ในบริบททางสังคมและเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน การบริหารจัดการองค์กรของวิทยาลัย
อาชีวศึกษากำลังเผชิญกับความท้าทายและโอกาสที่ไม่เคยมีมาก่อน การจัดสรรทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ
ระบบหลักสูตรที่มีนวัตกรรม ความสามารถดิจิทัลของอาจารย์ที่เพิ่มขึ้น การพัฒนานักศึกษาทั้งในด้านวิชาชีพและ
ส่วนบุคคล ความร่วมมือระหว่างวิทยาลัยและอุตสาหกรรม และบริการทางสังคมที่กระตือรือร้นเป็นองค์ประกอบ
สำคัญสำหรับความสำเร็จของการศึกษาด้านอาชีวศึกษา มิติการบริหารจัดการเหล่านี้ไม่เพียงแต่มีความสัมพันธ์แบบ
พึ่งพากัน แต่ยังสามารถเสริมสร้างซึ่งกันและกันและสร้างระบบนิเวศการศึกษาที่มีพลศาสตร์และเชื่อมโยงกันอย่าง
มีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพในการจัดสรรทรัพยากรมีผลโดยตรงต่อคุณภาพการศึกษาและการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ของโรงเรียน ตามที่ Ying, L. et al. กล่าวว่ากลยุทธ์การจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมสามารถเพิ่มผลการเรียนรู้ของ
นักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ วิทยาลัยอาชีวศึกษาควรใช้ระบบการจัดการทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพเพื่อให้แน่ใจว่า
มีการจัดสรรทุน สิ่งอำนวยความสะดวก เทคโนโลยี และทรัพยากรมนุษย์อย่างเหมาะสม (Ying, L. et al., 2021)
เพื่อสนับสนุนการบริการการศึกษาที่มีคุณภาพ ในด้านการออกแบบระบบหลักสูตร Billett เน้นความสำคัญของ
การบูรณาการอย่างใกล้ชิดกับความต้องการของอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาควรปรับปรุงเนื้อหาหลักสูตร
อย่างสม่ำเสมอ แนะนำการสอนที่เน้นการปฏิบัติและรูปแบบการศึกษาใหม่ ๆ เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง
ในตลาดแรงงาน (Tianzuo, Y. et al., 2024) นอกจากนี้ การจัดตั้งหลักสูตรสหวิทยาการสามารถช่วยให้นักเรียน
พัฒนาความสามารถโดยรวมและความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งจะวางรากฐานที่มั่นคงสำหรับอาชีพในอนาคตของพวกเขา
ความสามารถด้านดิจิทัลของอาจารย์มีความสำคัญเป็นพิเศษในการศึกษาสมัยใหม่ ด้วยการพัฒนาเทคโนโลยี
สารสนเทศอย่างรวดเร็ว อาจารย์จำเป็นต้องเรียนรู้เครื่องมือและวิธีการสอนใหม่ ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการสอน

วิทยาลัยอาชีวศึกษาควรจัดการฝึกอบรมวิชาชีพเพื่อกระตุ้นให้อาจารย์เรียนรู้และนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียน การพัฒนานักศึกษาอย่างครบวงจรเป็นเป้าหมายหลักของการศึกษาอาชีวศึกษา นอกเหนือจากการพัฒนาทักษะทางวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาควรให้ความสำคัญกับการเติบโตส่วนบุคคล ความรับผิดชอบต่อสังคม และความสามารถในการเรียนรู้ตลอดชีวิตของนักเรียน (Guo, R. S., 2018) โดยการให้กิจกรรมนอกหลักสูตร โอกาสฝึกงาน และการฝึกฝนทางสังคม วิทยาลัยสามารถช่วยให้นักเรียนสร้างความมั่นใจและพัฒนาความสามารถโดยรวม การร่วมมือระหว่างวิทยาลัยและอุตสาหกรรมเป็นลักษณะสำคัญของการศึกษาอาชีวศึกษา ซึ่งให้เวทีสำหรับการเรียนรู้เชิงปฏิบัติและส่งเสริมความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดระหว่างเนื้อหาการศึกษาและความต้องการงาน (Roxanne, B. D., 2023) ผ่านความร่วมมือกับธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาสามารถปรับหลักสูตรให้ทันเวลา ให้โอกาสฝึกงานและการจ้างงาน และเพิ่มความสามารถทางวิชาชีพของนักเรียน บริการทางสังคม สะท้อนถึงการมีส่วนร่วมของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในการพัฒนาสังคม โดยการเข้าร่วมบริการชุมชน การฝึกอบรมทักษะ และโครงการสวัสดิการสาธารณะ วิทยาลัยอาชีวศึกษาสามารถเสริมสร้างอิทธิพลทางสังคมของตนและช่วยให้นักเรียนสร้างความรับผิดชอบทางสังคมและส่งเสริมการพัฒนาสังคมที่มีความสามัคคี (Zhang, H. et al., 2023) สรุปได้ว่า การบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาจำเป็นต้องพิจารณาหลายมิติอย่างครบถ้วน เช่น การจัดสรรทรัพยากร ระบบหลักสูตร ความสามารถของอาจารย์ การพัฒนานักศึกษา ความร่วมมือกับอุตสาหกรรม และบริการทางสังคม ผ่านการนวัตกรรมและการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง การศึกษาอาชีวศึกษาสามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและให้บริการการศึกษาที่มีคุณภาพสำหรับนักเรียน และสร้างบุคลากรที่มีทักษะสูงที่สามารถตอบสนองความต้องการของสังคมในอนาคต

ในระดับชาติ นโยบายการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่สำหรับวิทยาลัยอาชีวศึกษาควรปรับให้สอดคล้องกับทิศทางของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม โดยมุ่งเน้นที่การเพิ่มขีดความสามารถของแรงงานและเตรียมพร้อมนักเรียนให้พร้อมรับความท้าทายในโลกของการทำงาน นโยบายเหล่านี้ควรครอบคลุมการพัฒนาหลักสูตรที่ตอบสนองความต้องการของอุตสาหกรรม สร้างความสามารถดิจิทัลให้กับผู้สอน และจัดหาทรัพยากรที่จำเป็นเพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียน โดยมีแนวทางการทำงานร่วมกันระหว่างรัฐบาลและธุรกิจเพื่อส่งเสริมการพัฒนาอาชีวศึกษาที่ยั่งยืนและตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษากระบวนการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาของมณฑลกว่างซี
2. กำหนดแนวทางการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาของมณฑลกว่างซี

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง แนวทางการจัดการองค์กรสมัยใหม่ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาความมุ่งเน้นไปที่ผู้บริหารระดับกลางในวิทยาลัยอาชีวศึกษาของมณฑลกว่างซี โดยศึกษาระดับการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ และจัดทำและประเมินแนวทางในการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลกว่างซี

ประชากร ประชากรของการวิจัยนี้ ประกอบด้วย ผู้บริหารระดับกลาง 248 คน จากวิทยาลัยอาชีวศึกษาระดับสูง 10 แห่ง ในภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออก ตะวันตกและภาคกลางของกว่างซี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสอบถามแบ่งออกเป็นหลายส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 สํารวจข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม แยกตามพื้นฐานการศึกษา ตำแหน่ง และแผนก

ส่วนที่ 2 สํารวจระดับการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลกวางซี เกณฑ์ในการตีความข้อมูลโดยใช้มาตรวัด 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง ระดับการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ที่สูงที่สุด
- 4 หมายถึง ระดับการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ที่สูง
- 3 หมายถึง ระดับการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ที่ปานกลาง
- 2 หมายถึง ระดับการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ที่ต่ำ
- 1 หมายถึง ระดับการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ที่ต่ำที่สุด

การตีความข้อมูลค่าคะแนนเฉลี่ยจะใช้ตามหลักการของ Rensis Likert ดังนี้

- 4.50 - 5.00 หมายถึง ระดับสูงที่สุด
- 3.50 - 4.49 หมายถึง ระดับสูง
- 2.50 - 3.49 หมายถึง ระดับปานกลาง
- 1.50 - 2.49 หมายถึง ระดับต่ำ
- 1.00 - 1.49 หมายถึง ระดับต่ำที่สุด

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา
2. สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลกวางซี จากนั้นนักวิจัยได้ส่งเค้าร่างของแบบสอบถามไปให้ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อทบทวนและปรับปรุงเนื้อหาตามข้อเสนอแนะ
3. การตรวจสอบดัชนีความสอดคล้องของวัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบสอบถามโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน มีค่าเท่ากับ 1.00
4. ปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ
5. แจกแบบสอบถามให้กับผู้บริหารระดับกลาง 30 คน ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลกวางซีเพื่อทดสอบ (Try-out) และตรวจสอบความน่าเชื่อถือของแบบสอบถามโดยใช้ค่าความเชื่อมั่น Cronbach's Alpha Coefficient มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ระดับ .87
6. ใช้แบบสอบถามกับผู้บริหารระดับกลาง 248 คนในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลกวางซี ซึ่งมีคุณสมบัติ ดังนี้ 1) ระดับอธิการบดี 2) รองอธิการบดี 3) ผู้ช่วยอธิการบดี 4) คณบดี 5) รองคณบดี 6) ผู้อำนวยการสำนักงาน 7) รองผู้อำนวยการสำนักงาน และ 8) หัวหน้าวิชาการศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมเครื่องมือ ในการวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือรับรองจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา เพื่อทำการเก็บข้อมูลจากผู้บริหารระดับกลาง 248 คนในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลกวางซี

2. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้กับผู้บริหารระดับกลาง 248 คนในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลกวางซี โดยมีแบบสอบถามทั้งหมด 248 ชุดที่ได้รับการตอบกลับ ซึ่งมีอัตราการตอบกลับ 100%

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลและจำแนกข้อมูลออกเป็นกลุ่มโดยการหาค่าเฉลี่ย (μ) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (σ)

ผลการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์วัตถุประสงค์ของการวิจัยในเรื่องแนวทางการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลกวางซี มีดังนี้ 1) เพื่อศึกษาระดับการบริหารจัดการองค์กรในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลกวางซี 2) เพื่อจัดทำแนวทางการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลกวางซี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถนำเสนอ ได้ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริหารที่เข้าร่วมในการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา จะถูกจัดหมวดหมู่ตามโรงเรียน เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งวิชาชีพ และปีของประสบการณ์การทำงาน ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริหารที่เข้าร่วมในการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา จะถูกจัดหมวดหมู่ตามโรงเรียน เพศ, อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งวิชาชีพ และปีของประสบการณ์การทำงาน

N = 248			
ด้าน	ข้อมูลส่วนบุคคล	ความถี่	ร้อยละ
ชื่อสถานศึกษา	วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุโจว	23	9.27
	วิทยาลัยอาชีวศึกษาจางซาน	19	7.66
	วิทยาลัยอาชีวศึกษาเป่ย์ไห่	27	10.89
	วิทยาลัยเกษตรกรรมหยู๋หลิน	22	8.87
	วิทยาลัยอาชีวศึกษาป๋ายเซ่อ	24	9.68
	วิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคนิคสมัยใหม่กว่างซี	27	10.89
	วิทยาลัยเกษตรกรรมกู่หลิน	23	9.27
	วิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคนิควิศวกรรมสิ่งแวดล้อมกว่างซี	28	11.29
	วิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคนิคกว่างซี	30	12.10
	วิทยาลัยอาชีวศึกษาและเทคนิควิศวกรรมเกษตรกว่างซี	25	10.08
รวม		248	100.00
ระดับการศึกษา	ปริญญาตรี	30	12.10
	ปริญญาโท	165	66.53
	ปริญญาเอก	53	21.37
รวม		248	100.00

ตารางที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริหารที่เข้าร่วมในการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา จะถูกจัดหมวดหมู่ตามโรงเรียน เพศ, อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งวิชาชีพ และปีของประสบการณ์การทำงาน (ต่อ)

N = 248

ด้าน	ข้อมูลส่วนบุคคล	ความถี่	ร้อยละ
อายุ	25 ปี หรือต่ำกว่า	6	2.42
	26 - 35 ปี	41	16.53
	36 - 45 ปี	76	30.65
	46 - 55 ปี	83	33.47
	รวม	248	100.00
ตำแหน่งวิชาชีพ	ผู้ช่วยสอน	24	9.68
	อาจารย์หรือตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์	59	23.79
	รองศาสตราจารย์	110	44.35
	ศาสตราจารย์	55	22.18
	รวม	248	100.00
ประสบการณ์ในการทำงาน	ไม่เกิน 5 ปี	9	3.63
	5 - 10 ปี	21	8.47
	11 - 15 ปี	58	23.39
	16 - 20 ปี	98	39.52
	มากกว่า 20 ปี	62	25.00
	รวม	248	100.00

จากตารางที่ 1 จากการสำรวจ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชาย มีจำนวน 111 คน คิดเป็น 44.76% และผู้ตอบแบบสอบถามเพศหญิง มีจำนวน 137 คน คิดเป็น 55.24%

ในด้านระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 30 คน หรือคิดเป็น 12.10% สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 165 คน หรือคิดเป็น 66.53% สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท และผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 53 คน หรือคิดเป็น 21.37% สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก

การกระจายตามช่วงอายุของผู้ตอบแบบสอบถามมีรายละเอียด ดังนี้ 6 คน หรือ 2.42% มีอายุ 25 ปี หรือน้อยกว่า 41 คน หรือ 16.53% มีอายุระหว่าง 26 - 35 ปี 76 คน หรือ 30.65% มีอายุระหว่าง 36 - 45 ปี 83 คน หรือ 33.47% มีอายุระหว่าง 46 - 55 ปี 42 คน หรือ 16.94% มีอายุ 56 ปีขึ้นไป

ในด้านตำแหน่งทางวิชาชีพของผู้ตอบแบบสอบถาม 24 คน หรือ 9.68% เป็นผู้ช่วยสอน 59 คน หรือ 23.79% เป็นอาจารย์หรือตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ 110 คน หรือ 44.35% เป็นรองศาสตราจารย์ 55 คน หรือ 22.18% เป็นศาสตราจารย์

ในด้านประสบการณ์การทำงาน 9 คน หรือ 3.63% มีประสบการณ์ทำงานน้อยกว่า 5 ปี 21 คน หรือ 8.47% มีประสบการณ์ทำงาน 5 - 10 ปี 58 คน หรือ 23.39% มีประสบการณ์ทำงาน 11 - 15 ปี 98 คน หรือ 39.52% มีประสบการณ์ทำงาน 16 - 20 ปี 62 คน หรือ 25.00% มีประสบการณ์ทำงานมากกว่า 20 ปี

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาระดับการบริหารจัดการองค์กรในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลกว่างซี

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาระดับการบริหารจัดการองค์กรในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลกว่างซี

N = 248

การวิเคราะห์ระดับการจัดการองค์กรสมัยใหม่ ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา	μ	σ	แปลผล
การจัดสรรทรัพยากรทางการศึกษา	3.16	1.17	ปานกลาง
ระบบหลักสูตร	2.66	1.18	ปานกลาง
ความสามารถด้านดิจิทัลของอาจารย์	2.98	1.20	ปานกลาง
ความร่วมมือระหว่างวิทยาลัยและอุตสาหกรรม	3.33	1.10	ปานกลาง
การพัฒนานักศึกษา	2.86	1.19	ปานกลาง
บริการสังคม	3.27	1.13	ปานกลาง
รวม	3.04	1.16	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ระดับการจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในกว่างซีอยู่ในระดับปานกลางในทั้ง 6 ด้าน ($\mu = 3.04$, $\sigma = 1.16$) เมื่อพิจารณาจากผลการวิจัย ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดไปจนถึงต่ำสุด ได้แก่ ความร่วมมือระหว่างวิทยาลัยและอุตสาหกรรม ($\mu = 3.33$, $\sigma = 1.10$) บริการสังคม ($\mu = 3.27$, $\sigma = 1.13$) การจัดสรรทรัพยากรทางการศึกษา ($\mu = 3.16$, $\sigma = 1.17$) ความสามารถด้านดิจิทัลของอาจารย์ ($\mu = 2.98$, $\sigma = 1.20$) การพัฒนานักศึกษา ($\mu = 2.86$, $\sigma = 1.19$) ระบบหลักสูตร ซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\mu = 2.66$, $\sigma = 1.18$)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์แนวทางการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลกว่างซีปรากฏผล ดังต่อไปนี้

แนวทางการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษาในมณฑลกว่างซี ประกอบด้วย 1) การปรับปรุงการจัดสรรทรัพยากรการศึกษา 2) การพัฒนาระบบหลักสูตรที่มีวิทยาศาสตร์ 3) การเสริมสร้างความสามารถดิจิทัลของอาจารย์ 4) การพัฒนาความร่วมมือระหว่างวิทยาลัยและอุตสาหกรรม 5) การปรับปรุงการพัฒนานักศึกษา และ 6) การปรับปรุงบริการทางสังคม ซึ่งมีทั้งหมด 6 แนวทาง รวม 34 มาตรการ ผลการประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของแนวทางอยู่ในระดับสูง ซึ่งสะท้อนการบริหารจัดการทรัพยากรการศึกษาผ่านการมีส่วนร่วมและยกระดับคุณภาพองค์กรที่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลกสู่ความยั่งยืน โดยการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่นั้นเป็นกระบวนการที่ต้องปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม เทคโนโลยี และความคาดหวังของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย องค์กรในยุคปัจจุบันควรเน้นการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและลดความซ้ำซ้อนของงาน การสื่อสารภายในองค์กรต้องโปร่งใส เปิดกว้าง และส่งเสริมการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างเสรี ผู้นำองค์กรต้องมีทักษะการบริหารที่ยืดหยุ่น มีวิสัยทัศน์ และสามารถขับเคลื่อนทีมงานให้ก้าวไปสู่เป้าหมายร่วมกัน

ซึ่งองค์กรควรสนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อพัฒนาศักยภาพของบุคลากรให้สอดคล้องกับความต้องการในอนาคต การสร้างวัฒนธรรมที่เน้นความคิดสร้างสรรค์และการทำงานเป็นทีมช่วยกระตุ้นให้เกิดนวัตกรรมใหม่ ๆ การให้ความสำคัญกับความยั่งยืนและความรับผิดชอบต่อสังคมยังเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยเสริมภาพลักษณ์และความน่าเชื่อถือขององค์กรที่นำไปสู่องค์กรสมัยใหม่บนมาตรฐานการรับมือกับความท้าทายที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ภายใต้การพัฒนาและเจริญเติบโตได้อย่างมั่นคงในระยะยาว

อภิปรายผล

การวิจัยแนวทางการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา มณฑลกลวงสี่ มีพบว่า ระดับของการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษามณฑลกลวงสี่อยู่ในระดับปานกลาง ระบบหลักสูตรโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ มีเหตุผลเชิงปฏิบัติที่สะท้อนอยู่ในสามด้านหลัก ๆ ดังนี้ 1) ลักษณะของระบบหลักสูตรไม่ชัดเจน ระบบวิชาทางเทคนิคของหลักสูตรไม่มีความโดดเด่น ขาดการออกแบบหลักสูตรที่เน้นการปฏิบัติ และเนื้อหาหลักสูตรมีความเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมไม่เพียงพอ ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะที่แท้จริงของนักศึกษาและแนวทางอาชีพของพวกเขา 2) การบูรณาการระหว่างระบบหลักสูตรกับอุตสาหกรรมไม่แน่นแฟ้น ระดับของความสอดคล้องระหว่างทรัพยากรการเรียนการสอนกับการพัฒนาอุตสาหกรรมอยู่ในระดับต่ำ ความต้องการบุคลากรการสอนและผู้เชี่ยวชาญในอุตสาหกรรมไม่สอดคล้องกัน และโครงการความร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษาและสถานประกอบการยังไม่แน่นแฟ้นเพียงพอ ปัญหาเหล่านี้ส่งผลต่อการพัฒนาทักษะที่แท้จริงและความสามารถในการแข่งขันในการจ้างงานของนักศึกษา 3) กลยุทธ์การพัฒนาของระบบหลักสูตรมีข้อบกพร่อง การละเลยแนวโน้มการพัฒนาอุตสาหกรรมและการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างหลักสูตรกับความต้องการทางอาชีพที่แท้จริง การออกแบบโมดูลของหลักสูตรไม่มีความสมเหตุสมผล และขาดความเชื่อมโยงระหว่างโมดูล ปัญหาเหล่านี้อาจส่งผลกระทบต่อประสบการณ์การเรียนรู้และการพัฒนาอาชีพของนักศึกษา ผลการวิเคราะห์บ่งชี้ว่าการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ในวิทยาลัยอาชีวศึกษามณฑลกลวงสี่ยังคงต้องได้รับการส่งเสริมและปรับปรุงเพิ่มเติม ซึ่งมุมมองเหล่านี้สอดคล้องกับ Liu, M. & Xu, E. กล่าวว่า การพัฒนาการออกแบบหลักสูตรที่เน้นการปฏิบัติเป็นสิ่งสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพของการพัฒนาทักษะทางปฏิบัติของนักศึกษา การขาดการออกแบบดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันของนักศึกษาและแนวโน้มการพัฒนาอาชีพในสถานที่ทำงาน เนื้อหาของหลักสูตรต้องตรงกับความต้องการของอุตสาหกรรม มิฉะนั้นจะทำให้นักศึกษาประสบปัญหาในการหางานที่เหมาะสมหลังจากสำเร็จการศึกษา เพื่อปรับปรุงคุณภาพของระบบหลักสูตร จำเป็นต้องเสริมสร้างการออกแบบหลักสูตรที่เน้นการปฏิบัติ และให้แน่ใจว่าเนื้อหาหลักสูตรมีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับความต้องการที่แท้จริงของอุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการจ้างงานและโอกาสในการพัฒนาอาชีพของนักศึกษา (Liu, M. & Xu, E., 2024) ชี้ให้เห็นว่าการทำให้ทรัพยากรการเรียนการสอนสอดคล้องกับการพัฒนาอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมในปัจจุบันเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้แน่ใจว่าการพัฒนาทักษะทางปฏิบัติและความสามารถในการแข่งขันในการจ้างงานของนักศึกษาด้วยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี อุตสาหกรรมต่าง ๆ มีการปรับปรุงกระบวนการทำงาน มาตรฐานทางเทคนิค และเครื่องมือต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง หากทรัพยากรการเรียนการสอนไม่สามารถตามการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ได้ทัน นักศึกษาจะไม่สามารถเชี่ยวชาญเทคโนโลยีและเครื่องมือล่าสุด ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันในตลาดงาน

ความต้องการของอุตสาหกรรมสมัยใหม่ที่มีต่อพนักงานมีความเป็นสหวิทยาการมากขึ้น เช่น การวิเคราะห์ข้อมูล ปัญญาประดิษฐ์ เป็นต้น หากเนื้อหาหลักสูตรไม่ครอบคลุมหรือไม่สอดคล้องกับด้านเหล่านี้ นักศึกษาจะสูญเสียความได้เปรียบในการแข่งขันในสาขาสำคัญเหล่านี้ นอกจากนี้ ความต้องการของอุตสาหกรรมที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ยังต้องการให้ทรัพยากรการเรียนการสอนมีความยืดหยุ่นและปรับตัวได้ มิฉะนั้น จะส่งผลต่อการพัฒนาอาชีพและโอกาสในการจ้างงานของนักศึกษา (Loogma, K., 2016) ซึ่งการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของเทคโนโลยีและอุตสาหกรรม ความต้องการของอุตสาหกรรมและมาตรฐานทางเทคนิคมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ดังนั้นในการพัฒนาระบบหลักสูตร จำเป็นต้องติดตามแนวโน้มของอุตสาหกรรมอย่างใกล้ชิด อัปเดตเนื้อหาหลักสูตรและวิธีการสอนอย่างทันทั่วถึง เพื่อให้แน่ใจว่าสอดคล้องกับข้อกำหนดทางอาชีพที่แท้จริง เมื่อออกแบบโมดูลของหลักสูตร จำเป็นต้องคำนึงถึงความสอดคล้องและตรรกะของโมดูล เพื่อให้ให้นักศึกษาสามารถเข้าใจและนำเนื้อหาที่เรียนไปใช้ได้อย่างราบรื่น และสร้างระบบความรู้และโครงสร้างทักษะที่สมบูรณ์ สถาบันการศึกษาควรใช้กลยุทธ์การพัฒนาที่มุ่งเน้นอุตสาหกรรม ติดตามแนวโน้มการพัฒนาอุตสาหกรรมและการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างใกล้ชิด และปรับปรุงเนื้อหาหลักสูตร และวิธีการสอนอย่างทันทั่วถึง จำเป็นต้องออกแบบโมดูลหลักสูตรอย่างสมเหตุสมผล เพื่อให้มั่นใจว่ามีความสอดคล้องและเชื่อมโยงกันได้ดี เพื่อพัฒนาประสบการณ์การเรียนรู้และแนวทางอาชีพของนักศึกษา (Yong, Y. et al., 2025) และแนวทางการบริหารองค์กรสมัยใหม่ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในกว้างซี สะท้อนแนวทางการบริหารองค์กรสมัยใหม่ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในกว้างซี จำนวน 34 แนวทาง ซึ่งประกอบด้วย 5 แนวทางในการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดสรรทรัพยากรทางการศึกษา 4 แนวทางในการพัฒนาระบบหลักสูตรทางวิทยาศาสตร์ 6 แนวทางในการเพิ่มขีดความสามารถด้านดิจิทัลของครู 6 แนวทางในการพัฒนาความร่วมมือระหว่างวิทยาลัยกับอุตสาหกรรม, 7 แนวทางในการพัฒนาศักยภาพนักศึกษา และ 6 แนวทางในการปรับปรุงบริการทางสังคม (Xianghui, J., 2024) และปัญหาที่พบในทางปฏิบัติในการบริหารองค์กรสมัยใหม่ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาในกว้างซี สามารถสะท้อนออกมาใน 3 ประเด็นหลักดังต่อไปนี้ 1) การจัดทำระเบียบข้อบังคับสำหรับความร่วมมือระหว่างวิทยาลัยกับอุตสาหกรรมยังค่อนข้างล่าช้า ซึ่งอาจเพิ่มความเสี่ยงทางกฎหมาย จำกัดขอบเขตและความลึกซึ้งของโครงการความร่วมมือ ส่งผลกระทบต่อการสนับสนุนทรัพยากรความร่วมมือ และเป็นอุปสรรคต่อการเปลี่ยนแปลงและการประยุกต์ใช้ผลลัพธ์ของความร่วมมือ 2) การขาดแพลตฟอร์มการสอนเชิงปฏิบัติแบบดิจิทัลสำหรับครู อาจส่งผลให้ประสิทธิภาพการสอนไม่ดี บริหารจัดการทรัพยากรการเรียนการสอนไม่สะดวก และเนื้อหาการสอนล้าสมัย 3) นักศึกษามีโอกาสในการบริหารจัดการตนเองและทำกิจกรรมเชิงปฏิบัติค่อนข้างจำกัด ส่งผลให้ขาดความเป็นอิสระและความกระตือรือร้น มีความสามารถในการแก้ปัญหาไม่เพียงพอ และขาดการตระหนักรู้และการพัฒนาตนเอง

สรุปและข้อเสนอแนะ

แนวทางการบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ของวิทยาลัยอาชีวศึกษา มณฑลกว่างซี สะท้อนการจัดสรรทรัพยากรทางการศึกษา ประกอบด้วย 1) การสำรวจอุตสาหกรรมที่เป็นจุดแข็งของท้องถิ่นและทรัพยากรที่มีเอกลักษณ์เพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาวิทยาลัยอาชีวศึกษา 2) ความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจเพื่อกำหนดนโยบายพัฒนาร่วมกัน เชื่อมโยงทรัพยากรการศึกษากับการพัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น 3) จัดตั้งกลไกการบูรณาการอุตสาหกรรมและการศึกษา เพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างวิทยาลัยอาชีวศึกษาและภาคธุรกิจ 4) ส่งเสริมแนวคิด

การบริหารจัดการองค์กรสมัยใหม่ และพัฒนาทีมบริหารให้มีทักษะด้านกลยุทธ์และนวัตกรรม 5) เสริมสร้างความร่วมมือระหว่างอุตสาหกรรมและการศึกษา เพื่อให้หลักสูตรตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน 6) พัฒนารูปแบบการสอนที่หลากหลาย เช่น การบูรณาการข้ามศาสตร์ และการเรียนรู้เชิงปฏิบัติ เพื่อเพิ่มความยืดหยุ่นของหลักสูตร 7) พัฒนาศักยภาพของครูให้สามารถสอนและออกแบบหลักสูตรที่สอดคล้องกับภาคอุตสาหกรรมได้ดียิ่งขึ้น 8) จัดอบรมพัฒนาทักษะดิจิทัลให้ครู เพื่อเพิ่มความสามารถในการใช้เทคโนโลยีในการสอน 9) ส่งเสริมการใช้เครื่องมือและแพลตฟอร์มการสอนดิจิทัล เพื่อปรับปรุงและพัฒนารูปแบบการสอนให้ทันสมัย 10) จัดทำคลังสื่อการสอนดิจิทัลที่มีคุณภาพ เพื่อสนับสนุนครูในการเตรียมการสอน 11) สร้างระบบแรงจูงใจ เช่น รางวัลหรือการยกย่องครูที่มีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงการเรียนการสอนแบบดิจิทัล 12) ส่งเสริมบทบาทของภาครัฐในการให้คำแนะนำและกำกับดูแลความร่วมมือระหว่างวิทยาลัยและภาคอุตสาหกรรม 13) พัฒนากลไกความร่วมมือให้มีความชัดเจน ทั้งในด้านหน้าที่และสิทธิของแต่ละฝ่าย เพื่อให้เกิดความร่วมมือที่ยั่งยืน และ 14) ปรับปรุงประสิทธิภาพในการประสานงานระหว่างภาครัฐ วิทยาลัย และภาคอุตสาหกรรม เพื่อลดปัญหาและข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้น โดยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้ 1) ควรเสริมสร้างทักษะด้านมนุษยศาสตร์ จัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความรู้ทางวัฒนธรรมและความรับผิดชอบต่อสังคม 2) ควรจัดทำแนะแนวอาชีพ เพื่อช่วยให้นักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับเส้นทางอาชีพของตนเองและพัฒนาทัศนคติที่เหมาะสมต่อการทำงาน 3) ควรส่งเสริมการเรียนรู้เชิงปฏิบัติ โดยให้นักศึกษาได้ฝึกทักษะจริงผ่านการฝึกงานและกิจกรรมเสริมหลักสูตร 4) ควรสร้างแพลตฟอร์มแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างวิทยาลัยและภาคอุตสาหกรรม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสื่อสารและสร้างความไว้วางใจระหว่างกัน 5) ควรกำหนดแผนความร่วมมือระหว่างวิทยาลัยและภาคอุตสาหกรรม โดยระบุหน้าที่และเป้าหมายของแต่ละฝ่ายอย่างชัดเจน และ 6) ควรมีการพัฒนาการสื่อสารอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างความร่วมมือได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

- Guo, R. S. (2018). Chinese College English Teachers' Ability to Develop Students' Informationized Learning in the Era of Big Data: Status and Suggestions. *Journal of Mathematics, Science and Technology Education*, 14(6), 2719-2729.
- Liu, M. & Xu, E. (2024). Research Progress on Strategies for Improving Digital Literacy of Teachers in the Digital Era. *Journal of Advances in Education*, 14(8), 930-935.
- Loogma, K. (2016). Europeanization in VET Policy as a Process of Reshaping the Educational Space. *International Journal for Research in Vocational Education and Training*, 3(1), 16-28.
- Roxanne, B. D. (2023). Writing with "Academic Style": Theoretical considerations and preliminary findings on the new frontiers of EAP. *Journal of EuroAmerican Journal of Applied Linguistics and Languages*, 10(2), 78-94.
- Tianzuo, Y. et al. (2024). Vocational Education in China. *Education in China and the World*, (1). 361-418. <https://doi.org/10.1007/978-981-97-7415-9>

- Xianghui, J. (2024). Research on Construction and Application of Network Learning Space for Logistics Information Technology Specialized Courses on Higher Education Resource Platforms. *Applied Mathematics and Nonlinear Sciences*, 9(1), 1-15.
- Ying, L. et al. (2021). Research on the reform of management system of higher vocational education in China based on personality standard. *Journal of Current Psychology*, 42(8), 94-100.
- Yong, Y. et al. (2025). Visual application analysis of artificial intelligence in engineering education field based on CiteSpace. *Journal of Research Square*, 28(10), 1-21.
- Yuqiang, L. (2025). Dilemmas and Pathways in the Construction of Industrial Colleges in Vocational Institutions from the Stakeholder Perspective. *Journal of Advanced Research in Education*, 4(5), 18-20.
- Zhang, H. et al. (2023). Higher Education Talents Strategy in the Context of Regional Talent Hub Construction: Textual Analysis and Endosymbiotic Cooperation Model. *Sage Journal*, 13(1), 53-61.